

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA SÁNG TÁC-LÝ LUẬN-PHÊ BÌNH VĂN HỌC

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP

Sinh viên thực hiện : **Trần Văn Lương**

Hà nội - 2010

Bình yên

Lá trầu vàng rụng xuống sân
Gió cong mình nhặt gom dần ngày qua
Mùa về núp bóng hiên nhà
Dưới giàn thiên lí nắng hoa cợt cười

Bình yên chậm chậm rơi rơi
Sẻ nâu bay giữa khoảng trời ngân ngơ
Tôi tìm về với tuổi thơ
Con cào cào lạ trơ vơ khóc thầm

Bên kia vọng tiếng từ tâm
Trăm năm mái ngói thâm trầm phong rêu
Tuổi thương tuổi nhớ bao nhiêu
Đồng sâu đồng cạn lắng chiều quê ơi

Lấm lem bùn đất mặt người
Còn tươi nguyên những nét cười hồn nhiên.

Buổi sáng

Im nghe giọt nhớ dần tan
Để hồn chây giữa bạt ngàn hư không
Tiếng chim hót đến vô cùng
Ngọt ngào còn mất lẫn trong vui buồn...

Sáng nay bỗng thấy vắng hơn
Đi về đâu đấy giận hờn tôi ơi...!

Cảm nhận phố

Phố có căn nhà hộp diêm
Mà người trong ấy suốt đêm trở mình

Phố có những sáng lặng thinh
Người vô tâm để chút bình yên qua

Phố vội vàng đến thật thà
Đem ngày bán với đường xa bụi mờ

Phố quanh co ngõ bàn cờ
Mỗi bước đi một giấc mơ dị hình...

Câu thơ lục bát như đùa

Tưởng nhớ ĐDB

Câu thơ lục bát như đùa
Người đem theo tiếng chuông chùa mà đi
Cõi mênh mông chẳng còn gì
Mãi tìm câu hát có khi quên rồi
Người về mây trắng nhẹ trôi
Nhà quê vẫn thế như hồi chưa xa
Cũ càng thì vẫn cây đa
Bờ đê đứng đỉnh vẫn là đàn trâu
Dưới chân đất vẫn đất nâu
Hắn lên áo bạc cái màu thuở xưa
Bây giờ đứng đợi sang mùa
Mà trời đã đổ gió mưa trắng đồng.

Chẳng có gì cho quê đâu

Chẳng có gì cho quê đâu
Con về ngồi lại lưng trâu thỏ nào
Những buổi chiều gió xanh xao
Hoa gạo đỏ quá chên chao nỗi buồn
Con đường mỗi ngày dài hơn
Mà mây trắng vẫn theo con đến giờ

Chẳng có gì cho tuổi thơ
Con về mơ lại giấc mơ một thời
Thả con diều giấy chơi vơi
Sợ dây đứt phải một đời chạy theo

Sao thời gian cứ trong veo...

Chiều nhớ

Tôi ngồi uống một buổi chiều
Tiếng tích tắc vẫn chạy đều quanh nhau
Chiếc lá rơi vào rất sâu
Chỉ nghe vọng tiếng từ lâu lắm rồi...

Cuối trời lại trắng mây bay

Tặng M.Đ

Chẳng đi cũng hết một ngày
Cuối trời lại trắng mây bay ngập ngừng
Mãi mê tìm thứ vô cùng
Để em ở lại phơi lưng giữa đồng

Cứ lo cái có cái không
Dưới chân rêu đã lạ lòng lên xanh
Cuối đường một giọt long lanh
Đuổi theo mãi lại thành nước mắt em...

Lối về

Rạ rơm lên khói quê nhà
Linh hồn từ thuở ông cha cay nồng
Giờ về lối gió thình không
Còn nhớ tuổi
trên ruộng đồng ngày xưa?
Cái tôm cái tép bốn mùa
Rong rêu với cả dư thừa thời gian
Cứ lặng im,
cứ tuần hoàn
Mất, còn nối tiếp gian nan khóc cười...
Cỏ thơm hóa khói mây trời
Để trăm năm được rong chơi vô cùng
“Như là có như là không”
Lối về bỗng tiếng chuông rung
cạn mình...

Nghe hát xẩm

Phải đâu của lạ khoái tai
Là cha ông đó với bài xẩm xưa
Ngân ngơ nhị kéo cò cưa
Tiếng sênh tiếng trống đón đưa tiếng người
Nghe lời hát có khóc cười
Có cay đắng có buồn thê nhân
Trăm năm trong cõi phù vân
“Chúng anh mục hạ vô nhân” xá gì
“Cái tình là cái chi chi”
Nón mê áo rách anh đi khắp trời
Nào nề câu hát bên người
Cuộc đời hay chỉ cuộc chơi chóng tàn

Khói sương dất dứ dậm ngàn...

Ta về thôi đám mây trời

Ta về thôi đám mây trời
Trắng, sao trắng thế, chẳng lời hẹn nhau
Có người ngo ngác nơi đâu
Để người thương nhớ chìm sâu nỗi lòng

Ta về thôi gió trên đồng
Mùa này lạnh quá, mênh mông cánh cò
Khói rơm ai đốt mịt mờ
Để cay mắt tự bao giờ không hay

Thời gian chỉ một gang tay
Ta về thôi kẻ ăn mày đồng quê...